

(המשך מעמוד 18)

קשה לתאר ציבור צייתי יותר. הוא מא' מין בגיבורים המופיעים בטלויזיה, רוצה שכל בעלת-תפקיד יישאר בדיוק בתפקיד ש' בו הוא נושא כיום (על גבי המסך הקטן), ושהקו הממשלתי יישאר בדיוק כמו שהוא.

השמעות

השגריר

סוכן ציוני

בישראל, לא חלם עדיין איש על כך. בי- ניויורק, לעומת זאת, כבר חלמו, חשבו, ר' אף החליטו: שגריר ישראל באו"ם, יוסף תקוע, יועבר מתפקידו. במקומו יבוא אר- תור וולדברג — יהודי אורח ארצות-הבר' רית, לשעבר שגריר ארצות-הברית לאו"ם, ולפני כן אחד המבריקים שבשופטי בית-ה' משפט העליון של ארצות-הברית.

על חילופי-הגברי החליטו ערכיו של ACTION (פעולה), אחד מעיתוני השמאל החדש היוצאים לאור בניו-יורק, הכתבה יר- עה לספר כי "מקור מוסמך בתל-אביב ר' ירושלים גילה לכתבנו, כי בשיחות שנערכו לאחרונה בממשלת-ישראל, צידדה גולדה מאיר ברעיון, בעיקר בגלל קשריו המצוינים של גולדברג באו"ם ובמימשל האמריקאי. אבא אבן התנגד, ביודעו שלא יוכל להשתלט על גולדברג, ומשום כך תישמש למעשה עמדת- כוח זו מידינו."

פרט קטן. אומנם, גולדברג איננו אפי- לו אורח ישראלי, ולוא רק בגלל סיבה זו בלבד איננו יכול למלא את התפקיד האמור — אך פרט זה לא הפריע לפעילי הפעולה הפעלתנים והפרו-ערביים. במאמצי- הם להשמיץ כל מה שקשור בישראל ו/או בציונות, החליטו שגולדברג, שלא הסתיר מעולם את זיקתו לציונות, והנחשב כיום לאחד הפעילים העיקריים באמריקה למען ישראל והציונות, יהווה מטרה מצוינת: כל קורא שיקרא את הכתבה, שניבנתה בפי- חות לא כמטר קללות והשמצת גסות, אלא כידיעה תמימה — לא יוכל שלא להעלות הייהור לא-נוח: למי בעצם שייכת נאמנותו של האורח האמריקאי המכובד ארתור גולד- ברג — למדינתו או למדינה זרה?

כדי למנוע ספק בקשר לתשובה, הכניסו משמיצי הפעולה את הקטע הבא בכתבה, תוך כדי תיאור הביוגרפיה של גולדברג: "בארמון הוויכוח של האו"ם, כתבו בי- סיגנון של ידיעה, הקובעת עובדה יבשה, "שירת השגריר גולדברג את האינטרסים של ארצות-הברית ושל ישראל באותה מידה. לדעתו, לא היה ניגוד בין השניים."

פליטים

פליט בא

לביקור בילו

עבדאללה שריף היה בן 12, כאשר נמלט עם משפחתו, בתחילת מלחמת העצמאות, מביתו שברחוב חסן-ב, הסמוך למיסגד בי- מנשה. לאחרונה, חזר הפליט הקטן — כיום איש-מינהל בעזית בחברה בינלאומית בבא- חרין — לביקור בבית-הוריו.

היה זה ביקור קצר, אך סמלי. שני בעלים בבית אחר. ביקורו של עבדאללה התאפשר בגלל שלאשתו יש מש- פחה ברמאללה. היא קיבלה, יחד עם בעלה וילדיה, רשות לחצות את גשר אלנבי, לבוא לבקר את משפחתה. לאחר מכן, השיגו האזרחים רשות לבקר גם ביפו.

יפו השתנתה מאז עזב אותה עבדאללה, אולם הוא איתר בקלות את הבית בו נולד, נכנס בשער הברזל הכבד, החורק, סיפס במדרגות, ויצלצל בדלת, שהיתה כה מוכרת לו.

לעקרת-הבית שפתחה, הסביר עבדאללה בערבית, כי הוא מבקש רשות להראות לאש- תו ולילדיו את הבית בו נולד. בעלת-הבית הנוכחית — ילידת בירות — ענתה לו בי- שפתו, קיבלה את האורחים באדיבות.

לאחר שהגישתה קפה, לעבדאללה ואשתו מיץ ולילדים, נסבה השיחה על זמנים עברו. היהודיה הזכירה את יחסי השכנות המצויי- נים שהיו לה בעיר מולדתה עם שכניה ה- מוסלמים. עבדאללה, מצידו, סיפר כיצד גל- לאחר שנמלט מרביית, באוהלים דולפים בי- מחנות שלטים, וכיצד הצליחה, הוא ואחיו, בעמל וחריצות, להתקדם, לצאת מה-התנת, לסיים את לימודיהם באוניברסיטה, לבנות לעצמם בתים חדשים וחיים חושים.

סיסקו

סיבן את דיין

מה מאנשי סודו של דיין יסבו ה' שבוע, והחליטו החלטה חשובה: יש לערוך מיד כמה הצגות-ראווה לניכורם, כי מנייתו התחילו לרדת.

נכח גם עד נוסף — דומם. היה זה מכ- שיר-הקלטה, שהנציח את השיחה — מבלי שהאורח הנכבד ידע זאת.

והנה, כדי להוכיח מה אמר, גי- לה דיין לפתע את נוכחות מבשר

ואכן, אך עלתה גולדה מאיר בכבש ה' מטוס, אף דיין לעזה, ערך שם מסיבת עיתונאים "ספונטאנית" מאורגנת, על רקע פוטוגני, והצהיר הצהרות מדיניות על ה' שלום הרחוק-רחוק.

מדוע ירדו (זמנית) המניות של שר-הבטחון משה דיין?

כנראה לא הבחין כלל, באותו רגע, שסיסקו הביא אותו להבטת הסכמה לנטיגה של 30 ק"מ.

אשר נפוץ הסיפור בחדרי ירושלים, זה לא הוסיף ליוקרתו הדיפלומטית של שר-הבטחון. עוד לפני כן בא סיפור שני לא פחות פוגע.

בחזרו מביקורו החטוף אצל רוג'רס בי- ארצות-הברית, סיפר יגאל אלון שלפי דברי שרה-חן האמריקאית, הבטיח לו דיין הרבה יותר מכפי שדיווח דיין לממשלת ישראל. גולדה חקרה ומצאה שאכן זה נכון.

הפעם לא התרנזה רק על דיין בלבה, אלא גם על אישיות בכירה מסויימת, שנכחה באותה שיהה, כמפקח על דיין. מפתח שגם אי- תו איש לא המציא דו"ח מלא — ומאז פר חינו בעיני גולדה.

המינוי הבכיר שכבר היה מונח בכיסו — הועמד בספק.

על כל פנים — ברור שמצבו של דיין ברגע זה אינו הכי טוב. לכן הוא הפך שוב לנץ זמני, מגלה עמדה נוקשה ביותר גם בשיחות פרטיות פנים אל פנים — וחושב איך לתקן את התדמית.

כאשר הודה בפני מאות אלפי צופי הטלוויזיה ש, "אני לא מבין כלום בחוק קונסטיטוציוני", זה לא הוסיף לתדמית הנ"ל.

כי מי שרוצה להיות ראש ממשלה — מוטב שיבין קצת בעניין כה מהותי לקיום המישר הדמוקרטי.

שאלה דיין מספר לאלון וגלילי

ההקלטה — דבר שעורר זעם קי- צוני אצל סיסקו וחבריו.

ה אמר מכשיר-ההקלטה? הוא אמר שסיסקו סיבן את דיין.

השיחה היתה כך: סיסקו שאל את דיין בתמימות מה המרחק בין תעלת סואץ ר' בין המיתלה. דיין השיב את התשובה הנכר- נה (כ-30 ק"מ). או שאל סיסקו מה ה' מרחק בין התעלה ובין עוד כמה נקודות — כולן, במיקרה, באותו המרחק מהתעלה. לאחר מכן שאל סיסקו את דיין מדוע לא תיתכן היערכות הכוחות הישראליים ליד המיתלה ושאר הנקודות. דיין אמר שבנספ' בות המתאימות זה אפשרי.

זוהי רק ההתחלה. דיין צריך לנוע, והוא ינוע.

ה הוריד את מנייתו? קודם כל, פרשת שיחתו עם סיסקו. כאשר הסתלק סיסקו עם רוג'רס, החלו נפוצות הידיעות המדהימות: דיין יותר על הכל. על קו ברלב, על 30 קילומטרים. גולדה היתה מזועזעת.

דיין, כמוכן, הכחיש. וכאשר זה לא עזר לו, עשה מעשה שלא ייעשה — דבר הגובל בשערוריה בינלאומית.

בשיחה שבין דיין וסיסקו, לא נכח רק

„עוצמת הרגשות שמעורר הסיכסוך ה' מזרח-תיכוני, נוטה לגרום אוטומטית להי- דוות של המשקיף עם צד זה או אחר. יחד עם זאת, מצליחים משקיפים רבים להבחין, כי הפלסטינאים והישראלים — שניהם אנו- שיים באותה מידה, ושניהם קורבנות, באר- תה מידה, של נסיבות שגרמו להם להתייצב איש נגד אחיו, שמי נגד שמי, בצורה כה אומללה."

מיעוטים

העציר המינהלי:

בן-אדם — או חיה?

למרות שהוא ערבי, ולמרות שהחוק תקופה ממושכת במעצר מינהלי — דהיינו, ללא העלאת אישום נגדו, ללא הבאתו בפני שופט — לא טענה מדינת ישראל, עד היום, כי האזרח הישראלי פאווי אל-אסמר, חושב לוד הוא חיה, לא בן-אדם. השבוע, חלה התקדמות גם בכיוון זה.

הגלגל לא יחזור. האחירה הלבבית נמוגה כאשר ביקש בנו הקטן של עבר- אלה לצאת לשירותים. המארכת הציעה ל' קחת אותו לשם, אבל עבדאללה קם ממקר- מו בזריות: „לא צריך", השיב באדיבות. „אני אקח אותו. אני זוכר את הדרך. בי- מיסדרון עד הסוף ושאלה, נכון?"

סצינה קטנה זו זיעזעה את בעלת הדירה, החדירה למוחה את משמעות המיפגש: שי- מולה יושב האיש, אשר את ביתו היא קיב- לה. לראשונה, חללה חשה שלא בנות, הביי- אה את הביקור לסיום.

כאשר העיר עבדאללה, בתום הביקור, כי חבל לו לראות את השניים בבניין במשך השנים, השיבה האשה היהודיה בפיחגם ערבי: „אי אפשר להחזיר את הגלגל. ידי- דים שהפכו אויבים, לא יחזרו להיות ידי- דים לעולם."

שמי נגד שמי. סיפור זה, שהתפרסם לאחרונה ב- THE LINK (החוליה המק- שרת), ביטאן אגודת הכנסיות האמריקאית למען המזרח התיכון, נסתיים בהצגתה, בפי- ני הקוראים האמריקאים, של המסקנה: